

Sygn. akt III KK 247/20

POSTANOWIENIE

Dnia 4 kwietnia 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Igor Zgoliński

w sprawie **M. K.**,
skazanego z art. 286 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i in.
po rozpoznaniu na posiedzeniu, bez udziału stron,
wniosku obrońcy skazanego,
o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją
wyroku Sądu Okręgowego w S.
z dnia 19 marca 2020 r., sygn. akt II Ka [...],
zmieniającego wyrok Sądu Rejonowego w G.,
z dnia 22 lipca 2019 r., sygn. akt II K [...],
na podstawie art. 532 § 1 i 3 k.p.k.

postanowił:
wniosku nie uwzględnić.

UZASADNIENIE

Sąd Okręgowy w S. przedstawił w dniu 7 sierpnia 2020 r. Sądowi Najwyższemu kasację obrońcy skazanego M. K. (k. 1 akt SN). W kasacji tej zawarty był również wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k., który został rozpoznany odmownie postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 9 września 2020 r. (k. 34). Następnie kasacja została skierowana do rozpoznania na rozprawie, której termin został wyznaczony na dzień 1 września 2021 r. (k. 61). W dniu 31 sierpnia 2021 r. skazany złożył pismo, w którym poinformował o wypowiedzeniu upoważnienia do obrony dotychczasowemu obrońcy oraz wniósł o ustanowienie obrońcy z urzędu (k. 76-80). W związku z powyższym rozprawa kasacyjna została odroczone, a skazany zobowiązany do udokumentowania

swojej sytuacji majątkowej (k. 87-87v). Po spełnieniu tego warunku, został wyznaczony obrońca z urzędu (k. 105), który złożył pismo zatytułowane „uzupełnie niekasacji”, a w nim zawarł również wniosek o wstrzymanie wykonania orzeczenia (k. 215-230). I ten wniosek został rozpoznany odmownie - postanowieniem Sądu Najwyższego z dnia 13 grudnia 2021 r. (k. 237). Nowy termin rozprawy kasacyjnej wyznaczony został na dzień 5 maja 2022 r. Obrońca skazanego kolejnym pismem z dnia 17 lutego 2022 r. zatytułowanym „Uzupełnienie kasacji” wniósł ponownie o wstrzymanie wykonania zaskarżonego wyroku, sygnalizując jako podstawę swojego wniosku nową okoliczność, zakwalifikowaną jako bezwzględna przyczyna odwoławcza, o której mowa w art. 439 § 1 pkt 8 k.p.k. Miałaby ona wynikać z rażącego naruszenia przepisu art. 17 § 1 pkt 7 k.p.k., polegającego na wszczęciu postępowania karnego, przeprowadzeniu przewodu sądowego przed Sądem I i II instancji, a następnie wydaniem prawomocnego wyroku skazującego M. K. za czyn z art. 301 § 1 k.k. i wymierzenie mu za ten czyn kary jednego roku pozbawienia wolności, a polegający na przeniesieniu w dniu 8 lipca 2015 r. na nową jednostkę gospodarczą o nazwie E. [...] Sp. z o.o. wszystkich składników swojego majątku w postaci przedsiębiorstwa prowadzonego pod firmą C. M.K., a następnie sprzedaży tego przedsiębiorstwa w dniu 7 sierpnia 2015 r., pomimo że postępowanie karne co do tego samego czynu przeciwko M. K. było już przedmiotem osądu Sądu Rejonowego w G., który kilka lat wcześniej, tj. w sprawie prowadzonej pod sygn. II K [...] w dniu 21 września 2017 r. wydał wyrok skazujący dokonując prawnokarnej oceny opisanego powyżej zdarzenia historycznego, tj. czynności sprawczej M. K. polegającej właśnie na przeniesieniu w dniu 8 lipca 2015 r. na jednostkę gospodarczą o nazwie E. [...] Sp. z o.o. wszystkich składników swojego majątku w postaci przedsiębiorstwa w dniu 7 sierpnia 2015 r., co stanowiło negatywną przesłankę procesową w postaci powagi rzeczy osądzonej, która obligowała najpierw organ ścigania, a następnie Sądy obu instancji do umorzenia postępowania karnego dotyczącego przedmiotowego czynu, czego jednak nie uczyniono, a co w konsekwencji skutkuje zaistnieniem bezwzględnej przyczyny odwoławczej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie. Wprawdzie zasygnalizowana przez obrońcę skazanego okoliczność będzie przedmiotem oceny Sądu Najwyższego w toku rozprawy kasacyjnej, niemniej jednak już *prima facie* widoczny jest brak potrzeby zastosowania instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k. wobec M. K. Obrońca skazanego, odnosząc swoje rozważania do jednego z przypisanych skazanemu czynów (art. 301 § 1 k.k.) i konfrontując go z czynem przypisanym skazanemu wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 21 września 2017 r., pomija istotne dla zdekodowania tożsamości

przedmiotu obu postępowań różnice, a mianowicie to, że przypisane powyższym wyrokiem działanie miało miejsce na szkodę jedynie jednego podmiotu – P. [...] Sp. z o.o. i miało na celu udaremnienie wykonania orzeczenia, które zrealizowało się przez przeniesienie składników majątku na inną jednostkę gospodarczą, a następnie jej sprzedaż i opiewało na kwotę 48.724,37 zł. Postępowaniem w niniejszej sprawie objęto zaś udaremnienie zaspokojenia należności przysługujących wielu podmiotom gospodarczym, które podjęły w przeszłości współpracę z firmą M. K. Mając na uwadze, że szczegółowa merytoryczna analiza pojedynczych elementów składających się na tożsamość czynu będzie przedmiotem postępowania kasacyjnego, stwierdzić na obecnym etapie jednak trzeba, że zagadnienie to – wbrew stanowisku autora wniosku – nie stanowi tak oczywistej i wręcz implikującej konieczność wstrzymania wykonania zaskarżonego orzeczenia podstawy. Formułując ten wniosek należy mieć również na względzie fakt, że czyn z art. 301 § 1 k.k. nie stanowił wszakże wyłącznej materii postępowania karnego prowadzonego w niniejszej sprawie wobec M.K. Skazanemu przypisano bowiem w ramach czynu ciągłego cały szereg oszustw popełnionych na szkodę różnych podmiotów gospodarczych, za które orzeczona została kara 2 lat pozbawienia wolności, połączona na podstawie art. 91 § 2 k.k. z karą roku pozbawienia wolności orzeczoną za czyn z art. 301 § 1 k.k. stanowiąc finalnie element kary łącznej 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, której odbywania skazany jeszcze nie rozpoczął.

W powyższych realiach podtrzymać należało zatem stanowisko, wyrażone co prawda na gruncie innego rodzaju argumentacji w uprzednio wydanych postanowieniach z dnia 9 września 2020 r. oraz 13 grudnia 2021 r., lecz nadal co do swej istoty aktualne - w zakresie braku przesłanek do zastosowania wobec skazanego M. K. wyjątkowego trybu określonego w art. 532 § 1 k.p.k.